Anul al 57-lea
10 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 349 Joi 19 Decembrie 1940
10 Pagini P IIII

ABONAMENTE
IN ŢARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN ŢARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR
ZIARUL CĂLĂTORIILOR,
VESELIA, RADIO UNIV.
şi UNIV. LITERAR câte
220 lei
UNIV.-SPORT
500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR
ŞI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

MUNCĂ ŞI INCREDERE

Planul de colaborare pe zece ani, prevăzut în protocolul încheiat la Berlin acum două săptămâni, oferă ţării noastre posibilităţi excepţionale de organizare şi valorificare a resurselor sale, cu perspectiva de a deveni o forţă economică de primul rang în sistemul nouei ordine rezervat spaţiului european.

Atârnă de înţelegerea, de hotărârea şi de râvna noastră de lucru, ca să folosim cât mai din plin sprijinul financiar şi technic ce ni se pune la dispoziţie, într'unul din momentele cele mai hotărâtoare din drumul destinelor noastre.

A spus-o însuşi d. ministru Mircea Cancicov în declaraţiile făcute presei, săptămâna trecută, după ce Conducătorul Statului, d. general Ion Antonescu, semnase decretul de ratificarea acordurilor pe care ministrul economiei naţionale, ca plenipotenţiar al României, le încheiase la Berlin:

„Trebue să păşim fără întârziere şi fără şovăire la munca creiatoare şi rodnică, pe ogoarele, în uzinele, în şantierele care aşteaptă sforţarea braţelor şi minţii noastre în strictă şi severă disciplină naţională, pentru a vindeca toate rănile trecutului şi a înfrăţi întreaga obşte românească, — ca o singură conştiinţă în faţa tuturor încercărilor şi adversităţilor".

Iar în această privinţă avem sub ochi însuşi exemplul marilor noştri colaboratori de azi, germanii şi italienii, cari, dacă au reuşit să cucerească sufragiile opiniei publice din ţările respective şi să ridice pe culmi neatinse în trecut puterea, autoritatea şi prestigiul naţiunilor lor,—datoresc toate acestea numai seriozităţii cu care şi-au asumat misiunea istorică la care i-au chemat în ceasuri hotărîtoare genialii lor conducători şi numai spiritului de disciplină şi de jertfă coborît în munca uriaşă, în munca de zi şi de noapte, la care s'au înhămat cu toată încrederea.

Technicianul şi muncitorul italian n'au ezitat să dea lupta cu toate adversităţile unei naturi ingrate, ca să transforme stânci aride şi mlaştini semănătoare de paludism şi mizerie în tot atâtea terenuri fertile, câştigate definitiv prosperităţii şi civilizaţiei.

La fel, technicianul şi muncitorimea germană, cot la cot cu toate forţele vii ale naţiunii s'au consacrat cu un devotament unic muncii creiatoare, ridicând producţia Reichului la un potenţial pe care nu-l cunoaşte astăzi nicio ţară din lume. In timp ce mai toate celelalte popoare europene, legănate pe laurii unei păci şi ai unor situaţii crezute eterne, îşi trăiau viaţa după vechile tabieturi, supralicitându-se în reforme de confort ultra-democratic, care transformau, în Franţa, atelierele şi uzinele în pepiniere ale lenei legalizate şi în tot atâtea citadele ale dictaturii proletare, iar ogoarele şi gospodăriile ţărăneşti erau părăsite şi depopulate pe regiuni întregi, muncitorul german înlătura din propria iniţiativă instituţia „săptămânei engleze" de lucru, ca — în ritmul unei solidarizări desăvârşite cu toate energiile ţării şi cu poruncile noului crez naţional-socialist, — să-şi dedice toate puterile pentru biruinţa supremă.

Iată calea care trebue urmată ca să ajungem şi noi la marea biruinţă. Galvanizaţi sub magia unui sfânt ideal şi ascultând de consemnul unei singure voinţe, să ne dăruim toate puterile — în muncă fără preget, în disciplină şi unire, — ca să reparăm şi să redobândim tot ce am pierdut prin nesocotinţa, prin nepregătirea şi păcatele noastre.

Urmărim, cu sufletul la gură, desfăşurarea evenimentelor, pândim momentele şi faptele oamenilor, dornici să deslusim în linia lor drumul de lumină care să ne ducă la mântuirea noastră. In cel mai mic gest, în cea mai timidă mijire a unui început frumos, suntem gata să vedem semnul înviorător al înţelegerii şi al faptei sănătoase menite să ne asigure izbăvirea.

Prin muncă şi încredere în noi şi în destinul nostru, să ne pregătim ceas de ceas pentru ziua încordării supreme.

„Incredere în noi — cum a spus prea bine d. Cancicov în declaraţiile amintite — cel puţin tot atât cât au străinii cari tratează cu noi şi ne pun la dispoziţie banul lor, pe termen lung şi cu dobândă ieftină".

MAREA BĂTĂLIE DIN PUSTIUL AFRICAN
MARMARICA
A 8-a zi a bătăliei.—Caracteristica teatrului de operaţiuni

de R. SEIŞANU

Bătălia, care s'a angajat în marele deşert Marmarica din zona frontierei egipteano-libiană, în ziua de 9 Decembrie a. c., printr'un atac viguros şi massiv al forţelor britanice comandate de generalul Warel, împotriva celor italiene, comandate de generalul Grazziani, continuă cu înverşunare.

Comunicatul marelui cartier general italian a anunţat că în cursul zilei de eri, în zona bătăliei, care este aceia a frontierei, „continuă presiunea forţelor inamice bombardate de aviaţia noastră, care a provocat pierderi importante formaţiunilor cuirasate".

După alte ştiri din Roma această bătălie este cea mai mare din câte s'a dat vreo-dată în Africa. „Popolo di Roma", o califică de „grandioasă" prin forţele angajate în luptă, prin continuitatea atacurilor şi contraatacurilor, ce se dau dela revărsatul zorilor şi până la căderea nopţei; ca şi prin caracterul ei sângeros şi pierderile considerabile înregistrate.

Presa din Roma subliniază importanţa ce o va avea rezultatul acestei bătălii africane şi crede că ea va mai ţine o săptămână şi poate chiar mai mult, căci forţele italiene ce sunt angajate în luptă, ca şi cele aflate în rezervă, pot face faţă situaţiei. Fapt este, că situaţia ce s'a creat pe acest teatru de operaţiuni, în urma rezultatelor ce le-a dat până acum acţiunea ofensivă britanică, reclamă din partea comandamentului armatei italiene, o contra-ofensivă bine pregătită cu totalitatea forţelor disponibile, — de uscat şi aeriene. Să nu uităm că acest teatru de operaţiuni prezintă particularităţi şi în deosebi are specificul african-saharian.

De aceea şi marea bătălie din pustiul Marmaric, aşa cum s'a angajat şi se dezvoltă pe un spaţiu relativ foarte întins, are şi ea particularităţile sale, impuse de caracteristica acestui teatru de operaţiuni, al cărui teren este format, în partea dinspre coastă, de zonele predeşertice, iar în cealaltă parte de zona deşertului saharian, numită de populaţiunile indigene arabo-berbere „Marmarica".

Din punctul de vedere militar operaţiunile într'un pustiu, nu se pot face decât cu trupe speciale zise „sahariene", care fac parte din cele coloniale şi ele trebue să fie comandate de ofiţeri ce cunosc tactica şi strategia ce trebue să fie aplicate pe un asemenea teatru de operaţiuni. De aceea o trupă formată din elemente europene şi comandate tot de ofiţeri europeni, ce nu cunosc „secretele" artej militare sahariene. chiar dacă ar fi de elită şi cu spiritul foarte combativ, ar risca să fie înfrânte dacă trupele adverse sunt alcătuite din elemente obicinuite să se orienteze uşor într'un pustiu şi să folosească, nu numai terenul-pustiu pentru acţiuni ofensive, dar până şi furtunile grozave de nisip ce pot să le servească de camuflaj natural spre a cădea apoi pe neaştepate, ca o trombă, asupra inamicului surprins nepregătit. Trupele engleze au profitat şi ele în prima zi a ofensivei lor de o asemenea furtună de nisip, care a dat prilej formaţiunilor uşoare şi celor cuirasate, să întreprindă o acţiune rapidă, care ajutată şi de aviaţie, a avut ca rezultat străpungerea liniei de apărare adverse şi pătrunderea în adâncime.

O altă caracteristică a acestor lupte în plin deşert, este dispozitivul forţelor pe un spaţiu relativ întins, care, totuşi, asigură legăturile cu centrele de sprijin şi de aprovizionare. Nu e vorba de stabilirea unui front, ci dimpotrivă, de un front foarte variabil ce se poate întinde indefinit în spaţiul acoperit de deşert prin incursiunile repetate ale forţelor uşoare şi chiar motorizate, sau mecanizate, ca şi al aviaţiei. Pe acest teatru de operaţiuni pot fi folosite convoiurile de automobile de tipul celor ce sunt bune pentru „toate terenurile" şi în special pentru Sahara.

Cum în comunicatele marelui cartier italian se precizează ca zonă a bătăliei, zona dela frontiera „Cirenaicei", unde este şi pustiul Marmarica, iar nu Libia, trebue să se ştie că Cirenaica e a doua provoncie administrativă a Libiei cu capitala Bengasi; iar cealaltă provincie administrativă este Tripolitania de la vest cu capitala Tripoli. Cele două capitale sunt porturile Libiei de pe coasta mării Mediterane.

(Continuare în pagina 2-a)

PROCEDEE BULGARE

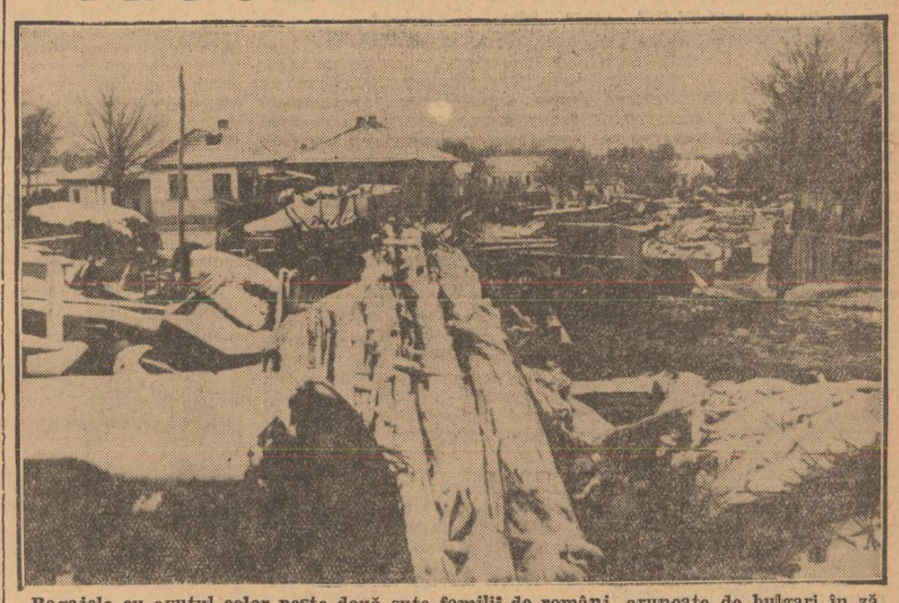

Bagajele cu avutul celor peste două sute familii de români, aruncate de bulgari în zăpada şi noroaiele drumurilor în apropiere de graniţă, la Silistra

(In corpul ziarului publicăm un interesant reportaj dela trimisul nostru special la Ostrov asupra cauzelor incidentelor dela frontieră).

NAPOLEON AL II-LEA LA PARIS

de I. VION

„Amirale, Fuehrerul a decis ca la împlinirea a o sută de ani dela aducerea rămăşiţelor lui Napoleon I la Paris, fiul său, Ducele de Reichstadt, să fie transferat din mormântul pe care îl avea la Viena, în Franţa. Am onoarea a vă remite sicriul Ducelui de Reichstadt din ordinul Fuehrerului", au fost cuvintele adresate de Ambasadorul Germaniei, d. Abetz, amiralului Darlan, reprezentând pe mareşalul Pétain, la ceremonia aşezării solemne în Domul Invalizilor din Paris a rămăşiţelor fiului Marelui Corsican.

François-Charles-Joseph Bonaparte, fiul lui Napoleon I şi al Mariei-Luiza, proclamat în leagănul dela Tuileries „Regele Romei", constituia pentru Impăratul încărcat de glorie şi de succese siguranţa continuităţii, garanţia succesiunii la tronul imensului imperiu pe care îl stăpânea.

Covârşitoarea bucurie a tatălui a fost împărtăşită în toată Europa şi cronicarii timpului arată că rareori s'a văzut o mai spontană deslănţuire a exaltării publice, ca la anunţarea acestui eveniment, salutat cu ode, stanţe şi cantate, în care până şi sobrele Academii îşi aduceau aportul lor de lirism.

Din acea clipă, în mijlocul celor mai mari preocupări şi preparative pentru războiul ce se anunţa — suntem în 1811 — un singur gând domina mintea marelui condotier: fiul său.

In ajunul bătăliei de la Moscova, el primi şi contemplă cu o adâncă emoţie potretul micului Rege al Romei, pe care îl trimisese Impărăteasa şi străngerea de inimă pe care o resimţi, gândindu-se la viitor, constituia poate primul avertisment că evenimentele nu mai survin potrivit giganticelor şi genialelor lui planuri.

Sfârşitul se apropia; Maria Luiza plecă împreună cu fiul său la Viena, la tatăl ei împăratul Francisc II, politica interveni şi Napoleon I, trădat, părăsit de tovarăşii săi de arme, semnă actul de abdicare, acceptă să meargă în insula Elba, spunând „Acolo voi putea fi fericit cu soţia şi fiul meu".

Cât de zadarnică era această iluzie, Bonaparte o va şti mult mai târziu, căci în timp ce imperativele politice învinsese în sufletul Mariei-Luiza ori ce gânduri de reconciliere, el făcea preparative pentru găzduirea soţiei şi fiului, dela care nicio veste nu venea din impozantele şi recile săli ale palatului din Schoenbrunn.

După ce părăsi insula Elba, gândul de a-şi revedea copilul cântărea tot atât cât ideea de a-şi recâştiga tronul, dar scrisoarea atât de simplă şi atât de umană trimisă Impăratului Austriei, nu găsi nici un ecou în sufletul bătrânului monarh; politica îşi afirma din nou drepturile ei şi Europa coalizată sili pe Napoleon I să se ducă la Sf. Elena unde muri la 1821.

Regele Romei, recunoscut Impărat sub numele de Napoleon al II-lea de Parlamentul care primea cea de a doua abdicare a lui Napoleon I, n'a mai văzut niciodată Parisul. n'a putut face uz de titulatura conferită şi sub numele de Duce de Reichstadt s'a stins în castelul dela Schoenbrunn la 1832, în vârstă de 21 de ani, fără ca posteritatea să ştie în ce măsură în gândul şi în sufletul acestui izolat trăiau tradiţiile de vitejie, de glorie, de ambiţie şi de geniu, ale celui care îi dăduse viaţa, ale uriaşei personalităţi ce domină Istoria trecutului apropiat.

Franţa creiase din imagina lui o figură de legendă şi geniul lui Edmond Rostand preciza în „l'Aiglon" într'o formă poetică, revendicarea urmaşului unui Impărat, mare cât o epocă din luminoasa istorie a francezilor.

...Din cripta călugărilor Capuţini, Ducele de Reichstadt, care dormea dela 1832 somnul de veci, sub dalele sumbre pe care mâini pioase puneau, deseori, modeste buchete de violete în amintirea ţinereţii celui ce n'a împlinit precizarea tatălui său făcută în Senat: „Marile destine ale fiului meu

(Continuare în pag. 2-a)

Catastrofă provocată de o avalanşă în Japonia

Tokio 16 (Rador). — Se anunţă din Sachalin că 43 de tăietori de lemne au fost surprinşi de o avalanşă formidabilă, Sâmbătă dimineaţă, în apropiere de oraşul Sikuba.

Indată ce s'a aflat de accident o echipă de ajutor a plecat la faţa locului. Din cauză că înaintarea se făcea cu mare greutate în zăpada înaltă de trei metri, echipa nu a ajuns decât foarte târziu la locul catastrofei.

Cu toate sforţările neobosite, nu au putut fi scoşi până Luni seara decât 28 de tăietori de lemne, dintre cari numai cinci au fost găsiţi în viaţă.

Sunt puţine speranţe că din restul de 15 vor mai putea fi salvaţi unii, întrucât au trecut trei zile de când s'a produs accidentul.

Cum e comentată la Berlin înlocuirea d-lui Laval prin d. Flandin

Prin telefon dela corespondentul nostru particular

Berlin, 16. — Deşi chiar din primele momente, remanierea cabinetului dela Vichy a produs aci deosebită sensaţie, se adevereşte acum că nu există nicio îndoială că cercurile germane atribue o deosebită însemnătate acestui eveniment. Până acum s'a putut înregistra numai faptul că presa germană a trecut cu totul cu vederea evenimentele dela Vichy. Faptul că presa celeilalte puteri a Axei a avut o altă atitudine este explicat de forurile autorizate de aci prin aceea că relaţiile politice dintre Italia şi Franţa sunt cu totul altele de cât acelea dintre Berlin şi Paris, fapt care, după cum se spune aci, nu înseamnă că nu există o egală îndreptăţire a celor două puteri ale Axei în relaţiile lor cu Franţa, dar contribue totuş ca manifestările Germaniei să fie totuş considerate ca având mai multă greutate.

Atât presa germană cât şi forurile dela Wilhelmstrasse nu iau atitudine faţă de remanierea guvernului francez.

Se spune totuş aci că Franţa este un stat învins de Germania, că teritoriul Franţei e ocupat în mare parte de Germania şi că ea se află cu aceasta în stare de armistiţiu, „aşa dar în stare de război".

La întrebarea dacă schimbarea din fruntea guvernului francez pune chestiunea în sensul că politica începută de d. Laval faţă de Germania va fi continuată şi de succesorul său, cercurile autorizate de aci continuă să refuze să dea orice declaraţie, ceeace face totuş să iasă în evidenţă faptul că forurile dela Wilhelmstrasse examinează schimbarea între d-nii Laval şi Flandin. In această privinţă, cercurile observatoare de aci nu lasă să treacă neobservată declaraţia făcută de mareşalul Petain în cuvântarea ţinută la radio şi în care acesta a spus că schimbarea din guvernul dela Vichy s'a făcut din motive de politică internă şi „că nu va avea nicio influenţă asupra relaţiilor dintre Franţa şi Germania".

Se atribue aci o deosebită însemnătate acestei declaraţii a mareşalului Petain.

Curtea noastră Regală
a luat doliu în urma încetării din viaţă a A. S. R. Principesa Maria a Greciei

COMUNICAT Nr. 12

Mareşalul Curţii Regale face cunoscut următoarele:

In urma încetării din viaţă a Alteţei Sale Regale Principesa Maria a Greciei, Curtea Regală a României a luat doliu pe timp de 6 (şase) zile, cu începere din ziua de Sâmbătă 14 Decembrie a. c.

Bucureşti, 16 Decembrie 1940.

Legăturile de cale ferată ale Turciei cu Occidentul sunt întrerupte

Istambul, 16 (Rador). — *In urma stricării în mai multe locuri a liniei ferate, în apropiere de Adrianopole, legăturile feroviare ale Turciei cu Occidentul sunt întrerupte dela 10 Decembrie.*

Sunt temeri că reparaţiile nu vor putea gi terminate decât peste o săptămână.

La Istambul, nu a mai sosit poştă din Europa de şase zile

COMEMORAREA SAVANTULUI GERMAN EMIL VON BEHRING

La Institutul german pentru ştiinţă s'a făcut Luni comemorarea savantului Emil von Behring, descoperitorul seroterapiei. Au luat parte: (în primul plan, dela dreapta la stânga) d. general dr. Löhse, din partea delegaţiei militare germane, d. prof. Traian Brăileanu, ministrul educaţiei naţionale, d. W. Fabricius, ministrul Germaniei, etc.

(Darea de seamă în corpul ziarului)

CONSILIU DE MINIŞTRI LA VICHY

Berna, 16 (Rador).— *Corespondentul agenţei D.N.B. transmite:*

Se anunţă din Vichy că Luni s'a ţinut un consiliu de miniştri la hotelul Parcului, la care nu a participat decât un număr restrâns de miniştri, printre cari d-nii Baudoin, Alibert, Peyrouthon şi Huntziger.

Ministrul afacerilor interne a comunicat ziariştilor că nu le poate face declaraţii cu privire la cele discutate.

Autorităţile spaniole
au preluat serviciile asumate de administraţia internaţională din Tanger

Tanger, 16 (Rador). — In virtutea legii din 23 Noembrie, înaltul comisariat al Marocului Spaniol a asumat serviciile de poliţie, higienă, finanţe şi lucrări publice, cum şi alte servicii care depindeau de administraţia internaţională.

*

Stockholm, 16 (Rador). — Corespondentul agenţiei „D. N. B." transmite:

Se comunică oficios din Londra că consulul general al Marei Britanii la Tanger a protestat contra luării în posesiune a vechei administraţii internaţionale din Tanger de către autorităţile spaniole.

Se adaugă că sir Samuel Hoare, ambasadorul Marei Britanii la Madrid, a luat contact cu guvernul spaniol cu prvire la această chestiune.

SCRISORI DIN BERLIN

Totalitarism

Intr'un mare ziar german apărea zilele trecute o cronică asupra vieţii spirituale din Occident, în primul rând asupra celei din Belgia şi Franţa. Unde este, în cele două ţări occidentale, tineretul care să se gândească la problemele spirituale, mai de grabă decât la cele materiale?

Observaţia ar putea părea crudă: oricum, foamea e o realitate peste care spiritul nu trece lesne. Dar e ceva revelator pentru Germania, faptul că nu admite ca problemele materiale să înstrăineze pe cele ale spiritului. Ea însăşi a făcut experienţa foamei. Iar ce a învăţat de aci, n'a fost numai să se revolte şi să lupte; a fost şi să se interiorizeze şi să creadă.

Există, în ordinea de lucruri germană, această curioasă întrepătrundere de planuri, datorită căreia problemele — fie că ţin de economic, social, cultural sau etic — fac sistem. In alte ţări, cultura e cu totul altceva decât economia ori politica, iar spiritul se mişcă după legile sale proprii, atunci când ordinea materială nu împiedică buna lor funcţionare. In Germania, cel puţin în cea de azi, ai sentimentul că toate lucrurile şi-au aflat un principiu de unificare. Dacă nevoile materiale nu şi-au găsit, până la naţional-socialism, o satisfacţie, e pentrucă nu se înrădăcinau într'o reformă politică şi spirituală a naţiunii. Dacă, de atunci încolo, şi-au găsit sau sunt pe cale să-şi găsească una, e pentrucă efortul german şi-a aflat baza de sprijin.

Baza aceasta de sprijin, comună tuturor creaţiilor germane, pe orice plan s'ar manifesta ele, o dă ideea de forţă. In alte părţi ideea de forţă e scoasă de mult din circulaţie. Cărturarul german nu se sfieşte, însă, s'o folosească. Fiindcă el ştie, sau cel puţin crede şi afirmă, că forţa nu e numai oarbă şi materială, ci dă socoteală de tot ce e autentic creator în sufletul popoarelor. Când sunt învinse şi înfometate, popoarele vii trebue să regăsească isvoarele puterii lor pe toate planurile. Când sunt învingătoare, e pentrucă, pe toate planurile, şi-au găsit-o.

Pe planul restrâns al culturii, ne aflăm acum în pragul unei

(Continuare în pag. 2-a)

RĂZBOIUL NAVAL

Unul din torpiloarele rapide germane recent construite